skulle erlægges, og den store Byrde, man paalægger disse Eiere ved en Taration, der kun skal afgive en Maalestok for, hvad en Eier skal betale, hvis han vil benytte sin Eiendom paa en anden Maade end den, der hidtil har været den berettigede. Dertil kan han faae Adgang, mod at han svarer en saadan Afgift; men her er ikke Tale om at forstyrre nogen Mand i den berettigede Brug af hans Eiendom, og det maa jeg paa det Stærkeste fremhæve, thi det er den røde Traad, der gaaer igjennem denne Sag, at der med Hensyn til Demarcationsterrainet er en Forskjel mellem den berettigede Brug af Eiendom og den uberettigede. Disse to Ting ere ikke eensbetydende; det er ikke det Samme, om en Mand har sin Eiendom liggende som Have, hvilket er en berettiget Brug, eller om han har bygget derpaa, enten uden at søge Tilladelse eller imod et Revers. Har han gjort det mod Revers, saa er det ganske vist derved blevet en berettiget Brug, men Reverset gaaer ogsaa ud paa, at han ikke derpaa kan begrunde nogensomhelst Ret til at forlange, at Bygningen skal blive staaende. Det er den berettigede Brug, det gjælder, om at føre Alt tilbage til, og naar det ærede Medlem udtalte det Ønske, at de Forhold, som have været paa Demarcationsterrainet, maatte faae Ende, saa er jeg fuldstændig enig med ham, men det kan ogsaa kun skee derved, at der bliver en Ende paa den uberettigede Brug af Eiendommene, og at vi altsaa komme tilbage til den berettigede Brug. Jeg vender tilbage til det Andragende, der foreligger det høie Thing. Andrageren siger — og det refererer sig til Noget, som jeg allerede tidligere har berørt —: „Ikke nok altsaa, at Commissionen to Gange lader mig betale for den Fordeel, det muligt kunde blive for min Eiendom at have Façade imod Øsen, men den kommer ved sin ovennævnte Værdiansættelse til et saadant Resultat, at Afhændelse vil blive umulig, og jeg har saaledes ved Værdiforøgelsen opnaaet, at medens jeg tidligere dog vilde kunne have afhændet min Eiendom til en taalelig Priis, saa vil jeg nu aldeles ikke kunne sælge, og Statskasseen vil selvfølgelig ogsaa gaae glip af den forventede og ved Loven tilsigtede Indtægt." Denne Mands Eiendom var tidligere formodentlig mellem 30 og 40,000 Rd. værd; derefter blev en Deel af Eiendommen expropriieret, der blev afsluttet Veie, og som Følge deraf blev hans Eiendom mere værd; den er nu 40,000 Rd. værd, og han har faaet 2,029 Rd. i Erstatning for den Jord, han har afgivet. Denne Mand lader nu denne Eiendom taxere, og den bliver af Stadens Taxationsmænd taxeret til 40,000 Rd. Nu siger han, at han paa ingen Maade kan sælge denne Eiendom, som om der laa en Byrde af 226,000 Rd. paa den, men det er der jo ikke Tale om, der ligger ikke en eneste Byrde paa denne Eiendom, som ikke har ligget der iforveien. Eieren kan ganske vist ikke gjøre en uberettiget Brug af Eiendommen, men derpaa kan han ikke begrunde noget Rets- eller Billighedskrav. Med Hensyn til en herhenhørende Yttring af Andrageren skal jeg kun oplyse, at den beroer paa en fuldstændig Misforstaaelse. Andrageren betaler Fordelen ikke to Gange, men han betaler den i to Rater. Ved Expropriationen fradrages den Fordeel, som Matriculnumeret har af den forøgede Adgang under Servituten, og ved Værditaxationen med Hensyn til Byggefriheden angives der, hvormeget mere den med forøgede Adgangsveie forsynede Eiendom vinder ved dernæst at blive byggefri. Det er altsaa to ganske forskjellige Operationer. Hvad nu Byggefrihedens Erhvervelse angaaer, og hvad den Værdiforøgelse angaaer, som er bleven udfunden af den dertil nedsatte Commission, som vel at mærke er sammensat i Overeensstemmelse med Lovens Bydende, skal jeg tillade mig at oplyse, at Tanken paa ingen Maade har været, at hele Demarcationsterrainet paa eengang skulde bebygges. Tanken har været den, at efterhaanden, som Byggelysten vendte sig til den ene eller til den anden Deel af dette Terrain, saa kunde Eierne er-